

Jelena Radovanović

DODOLA

Dođi

izgoreše nam grobovi
vrište kosti na brdu
zali nas ne daj nas
nećemo u prah
ni u pepeo ne
vode nam daj
žedna nas zemlja žvaće

Dođi

reže žute vučje oči
iz šipražja noću
osušena me šuma oterala
neću tvoje meso
neću tvoju krv
vode hoću

Dođi

cvili lipsala kuća
krov mi se kruni
kreveti su puni
suvih paukova
i mrtvim zmijama
podovi zasejani
bez titraja bez trepeta
kroz slomljena okna
žar jare mi temelj ogloda

Dođi

šapuće nemoćna zemlja
napuklo je dvorište
bore mi brazdaju polja
suncu sam robinja
sve mi je seme zaludu
i svaki klas suv niče

Dolazim
da tabanam cele noći
po pustoj avliji
da se venčam sa mesecom
da igram gola crno kolo
da prsne crep
da popuca duvar
u noć ruke
kao suve rašlje da dignem
koprivom da se šibam
krik oblak da pocepa
da se nebo sažali

da evo
pljušti jutros
u mrtvoj bašti

SRBIJATRIJA, PUTOPIS

Spustite pogled
to što gazite
kažu sveto je tlo
i gde god kročite
krckaju pod stopama
neki važni skeleti

zemlja je plodna
pijana od krvi
sita od leševa
nađubrena istorijom
i prut zaboden
u tu tešku crnicu
olistaće

pođite na istok i jug
kroz rupe i lokve
među gnjilim šljivama
videćete razbacana
sela utvara
i kosture gradova
u njima mrtvu nadu
i živi čemer

i na ulicama soj
lepih žena
umornih od čežnje
koje za večeru jedu
tablete i vino
videćete varoši pune
krnjih fosila
dvadesetog veka
dušu zgaženu na betonu
i trke pohlepni leševa
u tržnim centrima

videćete zlo seme
i kukolj žito gutaju
polja su zasejana korovom
i novi varvari
gnojivo su zemlje
videćete greh prokletog plemena
nad nama lebdi
noževi pored ikona leže
i nasmejani kurjaci svuda
u kostimu čoveka hodaju

videćete pored drumova
smetlišta i groblja
blesak crnog mermera
na raskošnom suncu
i u saćima solitera
samoću kako kaplje sa zidova
kao teški katran
starce u hladnim sobama
kako pričaju sa senkama
i slikama svoje dece
kažnjene istorijom
po svetu rasute
i bolesne od nostalgije
za rodnim logorom

okrenite ipak glavu
pogledajte Dunav
venu uklete zemlje
pored njega terase
i na njima rublje
belo kao so
u nebo leti

OSTRVO

Svi se strahom gonjeni
obrušiše niz skaline u luku
odoše na brodove
jer kupa je već kuljala
i lava plavila maslinjake
i sav naš svet
nesta za dan na pučini

ostadosmo sami
zarobljeni u mermeru
kao insekti u ćilibaru
dok bura je lomila borove
zviždao kamen
i potop nosio oleandere
sami
kraj pustog mastila mora
bičevani solju
dok po opalim narandžama
vejao je pepeo
sami i skamenjeni
ostali smo
da grlimo zauvek
jedno drugom kosti

JULI

Da šušti u lišću duda
naušnice od trešanja da mi staviš
vodom ispod bukve da se hranimo
krhotine tog trenu da skupimo
da krikne leto
da bude opet
ta bašta
ta ptica

i posle neka dođu
goli hleb i suze
i ceo život neka ovaj
crni sneg
po meni pada

IZIĐI, JADI TE NE ZNALI

Ču
đe to ima
kaza đed
sjediti i mrčiti povazdan
tuliti vazda ko vezano šilježe
i zvjerat u samu sebe
ko prazna čatrnja
nijesi vala suha gloginja
i nije te mater
za čemer rađala

Iziđi
ne znali te jadi
i ponesi
sve bolove u dolove
tu čumu baci u šumu
kad te kolje ti bježe u polje
skoči udalj u čkalj
strahove i more ponesi u gore
ostavi grad i njegov smrad
iz srca crni trn
hitni u strn
u rijeku stvari koje peku
ostavi laži u raži
iziđi iz sebe
sljušti kožu koja grebe
baci svlak u mrak
zapali svoju luč
pljuni žuč
i dok god ti oko mrda
veri se u inat
uz kvrgava brda

OTKRIVENJE

Ova uvek gladna zver
što krklja iz karakazana sveta
i pita šta ima za jelo
to što nadire
iz našeg zaptivenog grotla
baulja bale bljuje
i traži opet svoje

I mi siti i obesni
koji sa đubrišta glavu okrećemo
varamo opet neman
sitnim kostima
strpi se još malo
vičemo joj
dok znamo
razjapljene su čeljusti
deponija je puna
kanalizacija zapušena
naprsli su stubovi sveta
i strašna se gozba sprema